

det, der har været foreslået i REACH-systemet. Men sandheden er bare, at vi ikke ved, hvilken skæbne REACH vil få i EU endnu, for det er udset for en massiv modlobbykampagne både fra politisk og industriel side, hvor man siger, at al den her kemikaliregulering er for dyr, det er omkostningstungt for især kemivirksomhederne, det ødelægger konkurrenceevnen, for det pålægger nogle produkter en meromkostning på 2 kr. ud af en samlet pris på 3.000 kr.

Der er øjensynlig en politisk accept af i EU blandt de herskende politiske kræfter, at konkurrenceevne går forud for alt. Derfor undlader man at regulere det her. Det er også en linje, vi fra dansk side desværre har tilsluttet os, ved at statsministeren har accepteret, at kemikalireguleringen er blevet flyttet fra miljøministrene til erhvervsministrene, de såkaldte konkurrenceevneministre.

Kl. 17.05

Det er da besynderligt, at et så vigtigt miljøområde og -anliggende nu skal reguleres ikke af vores miljøministre, der forhåbentlig ved noget om det – de har en chance for det i hvert fald – men af landenes erhvervsministre, som snakker konkurrenceevne, konkurrenceevne og konkurrenceevne.

Derfor er det meget usikkert, hvad der kommer til at ske med hensyn til REACH, og det kan vi ikke sætte vores lid til. Så vi bliver nødt til at gøre et eller andet for at sætte gang i den her proces, og det er det, der har været SF's anliggende: Hvordan får vi sat turbo på processen med at regulere de her stoffer?

Det er ikke, fordi vi synes, den valgte fremgangsmåde er den bedste. Det havde da været meget bedre, hvis det bare kørte ordentligt og var i god gænge i EU-sammenhæng, det er klart at foretrække. Men det gør det bare ikke. Derfor bliver vi nødt til at spørge hinanden: Hvad kan vi så gøre for at speede processen op og sætte mere gang i det?

I den forbindelse vil jeg gerne svare på spørgsmålet om, hvorfor det er så vigtigt, at vi får gang i det her på EU-plan: Det er det jo, fordi tankerne om, at det skal ske på globalt plan, er naive. Det er meget svært at lave stærke, bindende regler, der omfatter mange forskellige ting, på globalt plan i dag, fordi vi har nogle relativt svage konventioner uden ret mange muskler hverken organisatorisk, økonomisk eller politisk. Derfor er det relativt få områder, hvor det i dag er muligt at lave en effektiv global regulering.

Omvendt er det jo rigtigt, som en del ordførere har sagt, at Danmark er et meget lille marked med henblik på at lave en regulering af denne her type. Det er jo der, vi har brug for EU, det er jo derfor, der er nogle af os, der er tilhængere af, at der er et EU. Det er, fordi vi her har den volumen, der gør, at man kan lave en regulering, der rent faktisk er så stærk, at producenterne og markedet er nødt til at rette sig efter det.

Hvis vi på EU-plan siger, at vi ikke vil have de stoffer i vores produkter, fordi de er for skadelige og risikable, så retter producenterne ind, fordi EU er et så stort og stærkt marked. Derfor er vi nødt til at bruge EU. Det er klart. Men når EU-maskineriet er gået i stå, når bilen er holdt op med at køre og er væltet i grøften, hvad gør man så? Det er jo den frustration, som jeg synes vi burde dele og i fællesskab prøve at finde nogle svar på.

Der er det altså ikke nok bare at sige, at det skal ske i EU, og at vi ikke kan gøre det nationalt, når nu EU-maskinen er gået i stå. Der savner jeg altså nogle svar fra dem, som ikke er tilhængere af det her forslag, på, hvad vi så skal gøre.

Det er blevet nævnt, at vi da kan arbejde for det i EU, men er sandheden ikke – og det er så et spørgsmål til miljøministeren – at forslaget om at forbyde de bromerede flammehæmmere som en hel gruppe eller måske som enkeltgrupper inden for nogle stofgrupper slet ikke er rejst i EU på nuværende tidspunkt? Der er nogle, der har forsøgt at gøre det, men det er ikke et forslag, der realitetsbehandles.

Derfor er spørgsmålet: Var det noget, vi kunne mødes om? Var det noget, vi kunne få flertal for, at rejse forslaget i EU om at forbyde en gruppe af bromerede flammehæmmere med henvisning til, at der ligger relativt solid dokumentation for, at i hvert fald nogle af stofferne er giftige for miljø og sundhed, og derfor burde hele stofgruppen – for at tage forskud på REACH – forbydes? Var det noget, vi fra dansk side kunne rejse og gøre, som fru Elsebeth Gerner Nielsen foreslår, at skabe den nødvendige dokumentation gennem en forskning, der er betalt af danske midler og skabt i Danmark? Det synes jeg da kunne være en måde at komme i gang med det her på.

Jeg vil også sige, at jeg synes, det er lidt ærgerligt, at hele debatten er blevet til et spørgsmål om nationalt forbud eller ikke nationalt forbud. Der er vi klart uenige. Nogle af os vil godt bruge